Vieru sub teroare?

Marele nostru poet și dragul nostru prieten, **Grigore VIERU**, a fost recent în satul lui natal, la Pererita. Și a auzit că într-un sat vecin e înmormîntarea unui tînăr basarabean căzut pe malul Nistrului. Și nu l-a lăsat sufletul să nu se ducă să-l petreacă pe cel căzut. Dar atmosfera din Basarabia e mai complicată decît apare ea demagogilor de pretutindeni, care ajunseră să-i reproșeze lui Grigore Vieru că e antiunionist. Acum, prin propagandă imperială, venită nu numai de la Moscova, ci și, vai, de la București, Iași, Timișoara și Cluj, Grigore Vieru a ajuns să fie acuzat că el și ceilalți poeți ai Basarabiei ar fi de vină de tot ceea ce se-ntîmplă pe acel tragic pămînt românesc. Au început vociferări și reproșuri în cortegiul mortuar al satului, împotriva poeților, că din cauza lor ar muri tinerii Basarabiei pe malul Nistrului, că ei, poeții, au stîrnit problema Basarabiei, că ei au adus Basarabia la necazurile prin care trece, că și el, Grigore Vieru, în primul rînd, ar pregăti unirea cu România. Și asta i se întîmplă lui Vieru în primăvara în care nemernici de la București și Chișinău îi reproșau și faptul invers, că nu dorește unirea cu Romînia. Nu dușmanii îl învinuiau că vrea unirea, ci, narcotizați de canonada minciunilor împotriva tuturor valorilor acestei țări, de dincoace și de dincolo de Prut, în durerea și în trista lor candoare, o spuneau ai noștri, românii, înstrăinați prin bolșevismul imperial și prin eroarea lipsei noastre de militantism și de unitate în acțiune. E tragic, e înspăimîntător că lui Vieru, poetul zilnicei jertfe pentru nefericitul nostru popor, cîțiva compatrioți, cîțiva țărani și cîteva țărănce, dintr-un sat de lîngă satul său natal, îi cer socoteală pentru libertatea, suveranitatea și independența Basarabiei, considerate — datorită mizeriei în care trăim cu toții și datorită haosului bine dirijat în care se zbat valorile naționale — ca niște nenorociri pentru omul simplu.

Ajuns la Chișinău, Grigore Vieru putea considera întîmplarea aceea drept o simplă întîmplare, dacă-n piața unde s-a dus să cumpere cîteva roșcove, ca să le aducă numeroșilor săi prieteni de la Cluj, n-ar fi fost, de asemenea, înconjurat de cîțiva rusofoni și de cîțiva români basarabeni săraci și nemulțumiți de cursul vieții de fiecare zi, care l-au terorizat și l-au acuzat, ca de altfel pe toți poeții valoroși ai Basarabiei, că ar vrea unirea cu România, și că el cumpără roșcove, în timp ce ei o duc atît de greu.

Sîntem consternați. Și ce putem face? Tot ceea ce trebuie făcut: să nu încetăm lupta prin care sîntem datori să dăm fiecărui român conștiința de sine și sentimentul unirii necesare. Nu acei nefericiți oameni simpli, cărora centrele de iradiere antiromânească ale imperialismului, din toate punctele cardinale, le spun, clipă de clipă, că trebuie să-și urască valorile, sînt de vină, ci neputința noastră, lașitatea noastră, pasivitatea noastră, căderea la tranzacții cu cei care ne terorizează și impresia că răul nu i se-ntîmplă decît celui căruia i se-ntîmplă în clipa de față. Marele poet patriot, divinul poet al întregului nostru neam, Grigore Vieru, e mai trist decît în oricare dintre perioadele vieții lui. Nici de răspuns la telefon n-a mai putut răspunde în noaptea de 5/6 mai 1992 cînd am aflat acestea toate și l-am căutat, să-i îmbrățișăm tristețea. Nimic nu e nou sub soare, Grigore, nici un mare poet al acestui popor n-a scăpat fără o minimă rană din partea poporului său, dar tu meritai cel mai puțin această dureroasă rană tradițională. Va trebui ca noi toți cei care te iubim și te-nțelegem, să te iubim și să te-nțelegem cu atît mai mult pînă cînd adevărul nostru va învinge minciuna dușmanilor noștri.

Adrian PĂUNESCU.
(Săptămînalul «Totuși iubirea», București).